INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Bazil MARIAN

ÎNTRE FOTBALUL MARE ȘI NOI, UN SINGUR OBSTACOL: MENTALITATEA

● O ECHIPĂ ESTE O IDEE ÎN MIȘCARE ● DUMITRACHE, DUMITRU, DOBRIN ȘI NORMA DE EFORT INTERNAȚIONALĂ ● RĂDUCANU CUNOAȘTE DRUMUL DE LA DRAGOSTE LA URĂ ● BRAVO, COVACI! ● PROIECTE? NU ȘTIU DACĂ VOI CONTA PE TREI DINTRE JUCĂTORII MEI DE BAZĂ

Bazil Marian... Un mare jucător. Un mare internațional. Un mare șuter. Poate cel mai mare din fotbalul nostru.

Bazil Marian, antrenorul... Un om cu o vastă experiență, dar un profesionist uneori contestat. A făcut lucruri foarte frumoase, cîndva, la Jiul. A construit o excelentă echipă olimpică, una dintre cele mai bune ale soccerului nostru, o echipă care a învins pe Penarol și a înscris în palmaresul „tricolorilor" un remarcabil 1—1 cu Uruguayul, la Montevideo. Au urmat, însă, și momente grele, care țin mai mult de condiția antrenorului din România decît de calitățile intrinseci ale unui profesionist. Să nu uităm, de pildă, că Bazil Marian a fost nevoit să părăsească Dinamo pentru „vina" de a fi încheiat campionatul pe locul... 2 și de a fi ajuns, în același an, doar în... finala „Cupei României".

Astăzi, Bazil Marian trăiește zilele succesului echipei sale, Rapid, în „Cupa României". Un succes binemeritat, care răsplătește, poate, cei peste 30 de ani consacrați fotbalului.

— Mai întîi, felicitări. Bazile! Aș vrea să te întreb un singur lucru: cum explici decalajul între locul 10 obținut în campionat și acest succes în „Cupa României"?

— Totul este atît de relativ în fotbal. Dacă n-am fi pierdut meciul cu Steagul roșu, și acest lucru ar fi fost foarte normal, în ciuda scorului care îmi contestă afirmația, probabil că Rapid s-ar fi clasat pe un loc acceptabil, iar acest succes în „Cupa României" ar fi fost despovărat de handicapul locului în campionat.

— Ce părere ai de evoluția generală a echipei Rapid în sezonul 1971—72?

— O evoluție în valuri. Am început campionatul foarte bine, cu un 1—1 la Arad care, din păcate, n-a fost televizat. A urmat o scădere. Apoi, prin aprilie am avut o serie excelentă, cu 11 puncte din șase jocuri, pentru ca la urmă de tot să vină un nou reflux, care ne-a trimis pe locul 10.

— Cum explici aceste valuri, acest reflux?

— Faptul că echipa a avut resursele necesare unui final bun în „Cupa României" mă face să cred că principala cauză nu trebuie legată de pregătirea fizică. Mă gîndesc, în primul rînd, la prea desele întreruperi în campionat și mai ales la solicitările formidabile ale lotului la capitolul **resurse nervoase**. Fără să fac vreun proces cuiva, aș vrea să spun că revenirile internaționalilor mei de la loturi mi-au oferit un tablou perfect edificator. Toți jucătorii purtau amprenta marilor eforturi nervoase depuse acolo. Asta nu este o scuză, ci pura realitate. De altfel, ca să fim foarte sinceri, singura echipă care se apropie, ca angajament în joc, de marile echipe ale Europei este... echipa națională, pentru motive pe care le cunoaștem, dar pe care le uităm deseori, sau le facem uitate, deoarece e mult mai simplu să dai vina pe antrenorii de la club.

— Te-ai referit la angajamentul fizic și psihic de tip internațional.

— La noi un asemenea angajament nu există. La noi, datorită mentalității, jucătorii nu sînt dispuși să împlinească sarcinile cele mai simple ale fotbalului modern: marcajul, dublajul, presingul. La noi, fotbalul rămîne, pentru imensa majoritate a jucătorilor, un fel de distracție de după-amiază, care-ți poate înlesni niște lucruri de care muritorul de rînd nu prea poate dispune. Iată de ce, cred că discuțiile așa-zis tehnice pe marginea unei echipe nu pot fi purtate decît pornind de la premisa mentalității. Acesta este principalul decalaj între fotbalul mare și fotbalul nostru. La urma urmei, cînd s-a spus că o echipă este o idee în mișcare, nu s-a greșit prea mult. Ajax este o idee în mișcare. Mai există și alte echipe în această categorie. La noi în țară, echipa națională este, într-o oarecare măsură, o idee în mișcare. Echipele de club nu intră în această categorie. Dacă te uiți cu atenție la echipele noastre de club, îți dai seama că cel puțin 5—6 jucători se sustrag efortului în teren, neparticipînd, cu sarcini duble, la jocul echipei.

— Există la Rapid jucători care să te fi mulțumit din acest punct de vedere, în campionatul care a trecut?

— Să zicem că există. L-aș numi pe Dumitru, l-aș numi pe Lupescu, și, oricît te-ar mira, pe Neagu. Dar ar mai fi foarte multe lucruri de spus. Iată, de pildă, Dumitru este un jucător cu calități fotbalistice ieșite din comun. El nu are, însă, capacitatea fizică necesară susținerii efortului de joc timp de 90 de minute. Un mare mijlocaș nu e de conceput astăzi fără rol defensiv, fără rol de constructor și chiar de finalizator. Dumitru are toate aceste calități virtuale. Dacă ar fi avut și „pieptul" necesar susținerii lor, ar fi fost unul dintre cei mai mari jucători europeni. Sper că acest lucru se va realiza, prin muncă. Am amintit toate acestea nu pentru a face examenul celui mai bun jucător al meu, ci pentru a aminti — deoarece se uită — faptul că mulți dintre jucătorii noștri de mare talent, ca de pildă, Dumitrache sau Dobrin, nu pot împlini norma internațională de efort în cursul unui mare meci de fotbal.

— Ce părere ai de Răducanu?

— Răducanu a fost și este o problemă. Ne aflăm în fața unui portar cu calități fizice și tehnice pe care eu, personal, nu le-am găsit la nici unul dintre portarii pe care i-am văzut în cursul vieții. Și totuși, mai ales în ultima vreme, Răducanu are, și la echipa națională, pasivul mai mare decît activul. Eu am depus eforturi fără precedent pentru echilibrarea lui Răducanu. Nu-mi aduc aminte să fi lucrat vreodată mai mult cu un jucător. Dar pentru Răducanu trebuie să lucreze toată lumea. Spun asta pentru că aproape toată lumea îl îndeamnă mai mult la rele, pentru a se putea distra de pe urma actorului pe care-l creează. Cred, însă, că Răducanu se va rezolva singur, pînă la urmă, deoarece și-a dat seama, mai ales în ultimul timp, că publicul poate trece foarte ușor de la dragoste la ură...

— Ce dificultăți ai avut în timpul acestui an?

— Dificultățile nu sînt noi. De altfel, în fotbal nimic nu e nou sub soare. Ca întotdeauna, antrenorul are un... rol important numai cînd echipa pierde. În rest, se creează impresia că totul merge de la sine. Toate acestea se produc de pe urma faptului că fotbalul nostru nu are conducători profesioniști. Cînd l-am auzit pe Covaci spunînd că Ajax a obținut ceea ce a obținut datorită faptului că cei trei factori — conducerea, antrenorul și jucătorii — își cunosc foarte bine meseria și nu au vanitatea de a se amesteca în treburile altuia, am spus: **Bravo Covaci! Așa-i adevărul!** De altfel, succesul lui Covaci m-a bucurat enorm, pentru că este și succesul nostru, într-o oarecare măsură. Dacă un antrenor concediat, ca Ștefan Covaci, a putut face ceea ce a făcut la Ajax, cred că nu e cazul să discutăm prea mult despre calitățile antrenorilor noștri... La noi, la club, am salutat numirea lui Ilie Greavu în postul de vicepreședinte. Iată, în sfîrșit, o situație în care un club de fotbal apelează la un fotbalist. Pentru că, e limpede ca bună ziua, fotbalul nu poate fi condus decît de oameni care și-au închinat viața fotbalului. Sînt convins că Ilie Greavu va fi, pînă la urmă, un bun conducător, deoarece știe că are mult de învățat și învață foarte bine.

— Ce părere ai de nivelul actual al fotbalului nostru?

— Sîntem în situația unui alergător care încearcă să țină pasul plutonului. Fotbalul nostru a intrat doar de cîțiva ani în ritmul de foc al fotbalului internațional și încearcă să reziste. La început a existat un mare decalaj între succesele echipei naționale și insuccesele tradiționale ale echipelor de club. Din fericire, ultimul an ne oferă o plăcută surpriză. Echipele de club și-au făcut și ele, în bună parte, datoria. Să sperăm că n-a fost o simplă coincidență. Oricum, angrenarea în marele ritm al fotbalului internațional presupune eforturi sporite. Altfel, undeva tot se va rupe pînă la urmă. Dar toate acestea trebuie aduse la cunoștința publicului, printr-o lămurire sobră, în presă.

— Ce părere ai de rolul presei sportive?

— Am admirat mult presa sportivă pentru felul în care a ajutat echipa națională. Nu cred, însă, că s-a făcut același lucru pentru campionatul nostru și, mai ales, pentru „Cupa României." Publicul trebuie lămurit. Publicul fotbalului trebuie educat. Pe mine, personal, m-au durut unele reacții ale suporterilor noștri, în timpul finalei. Deși eram bucuros la gîndul că mă apropii de „Cupa României", nu m-am simțit bine, ca om și ca sportiv, auzind în tribune vorbe de șicană la adresa eternului nostru rival, Dinamo. Iată un lucru mai important decît un gol ratat sau decît o pasă greșită.

— Ce perspective ne oferă Rapid în apropiatul sezon internațional?

— Lasă-mă să rid. Într-o perioadă în care Rapid ar trebui să-și pună problema întăririi lotului, el are doar problema păstrării, în cadrul echipei, a trei dintre jucătorii săi de bază. Cu asta cred că am spus totul...

Ioan CHIRILA

PRIM PLAN

MULȚESCU

Acum un an, foarte tînărul Mulțescu — nu împlinise atunci 20 de ani — a plecat de la Steaua. Oamenii de prin Ghencea spun că era un trunchi de copac, foarte frumos crescut. Alții, mult mai puțini, susțineau că e prea noduros.

Despărțirea n-a ridicat prea multe probleme. Mulțescu era cedat Văii Jiului, împreună cu Grigore, în schimbul lui Ion Constantin, care făcea figură de neînțeles la Petroșani, așteptînd consacrarea Capitalei.

Mulțescu a părăsit Steaua cu inima grea. Dar, cel mai îndurerat a fost, atunci, „nea Romeo Catană", omul care l-a iubit foarte mult și care, în visurile lui, vedea un nou Constantin.

Mulțescu a sosit la Petroșani cam în aceeași zi cu Vasile Suciu. Și-a pus o cămașă albă și a pornit spre stadion. Pe drum a văzut că gulerul s-a înnegrit de fum. Altul poate că s-ar fi întors din drum, dar Mulțescu și-a dat seama imediat că această venire în Valea Jiului e, de fapt, marea lui șansă de fotbalist.

În numai un an, Mulțescu a străbătut drumul de la tineretul Stelei la cel de titular al finaliștei „Cupei României". Între timp, copilul din Ghencea a ajuns și la Le Havre, în echipa de tineret a României.

Mulțescu este un jucător de talent. Eugen Iordache e de părere că înaintașul său are **fotbalul în sînge**. La Pitești, în semifinala Cupei, cu Dinamo, internaționalii echipei bucureștene au fost uimiți de ușurința cu care înaintașul Jiului reușea să treacă prin obstacolele puse în cale și mai ales de faptul că Mulțescu își propunea slalomuri... absurde pentru un jucător abia ajuns în divizia națională.

În finala Cupei, pe „23 August", Mulțescu a impresionat din nou prin curajul cu care s-a angajat în dueluri directe cu Dumitru și prin... **proiectele** sale temerare în desfacerea unei apărări în care Boc și Lupescu își cunosc destul de bine meseria.

La 21 de ani neîmpliniți, Mulțescu este un jucător care vine. Repertoriul său tehnic amintește realmente de Constantin. Și e greu de explicat, cum „profescrul" n-a văzut în talentatul junior crescut pe „Ghencea" un posibil înaintaș al echipei sale.

Nu știm cum va evolua Multescu. Nu știm dacă saltul neverosimil realizat într-un singur an va fi urmat de noi acumulări. Știm, însă, cu siguranță că diagnosticul medicilor fotbalului nostru nu este întotdeauna cel exact. Un mai bun examen se impune, mai ales la vîrsta la care modificările ar trebui să fie previzibile.

Să sperăm că pronosticul sentimental al cunoscutului... pediatru al fotbalului, Romeo Catană, se va împlini...

I. CH.